

Cikánská II

Mám malou chaloupku ve středních Čechách, kam unikám z Prahy, když chci připravovat přednášky, programovat nebo jen psát články, ať už odborné či jiné. Jsou to jen dvě malé místnosti, v nichž nacházím tolik potřebný klid na práci v dostatečné vzdálenosti od uspěchaného města. Z otevřeného okna je slyšet jen zpěv ptáků a štěkot psů z vesnice pode mnou.

Někdy těsně po roce 2000 zemřela stará paní, která bydlela v sousedním domku pode mnou a zanedlouho se tam nastěhovala rozvětvená cikánská rodina. Počáteční obavy z problematického soužití vystřídala nakonec plodná spolupráce. Otec rodiny byl zručný zedník, potomek řemeslných cikánů, kteří v naší zemi žili po generace, a tak za rozumný peníz v mé chalupě opravil fasádu, schody a dokonce vykopal vodovodní šachtu a zavedl do chalupy tolik potřebnou vodu z veřejného řadu. Zvládal hravě nové technologie, a tak pro něho bylo hračkou i svařování plastových trubek.

Jeho synové si ale zvolili jinou cestu životem. Pořádali výpravy do okolních vesnic a měst, při nichž získávali hmotné statky okolního obyvatelstva. Dlužno dodat, že tak nikdy nečinili v naší vesnici, pravděpodobně proto, aby na sebe neupozorňovali. Starý pán mně pak vždy vyprávěl, v kterém vězení zrovna který syn sedí, kdy ho pustí a co zrovínka provedl. Měl o své rodině jako správný otec perfektní přehled a bral věci s nadhledem, tedy prostě tak, jak jsou. Má chalupa se stala nejbezpečnějším a nejhlídanějším objektem široko daleko. Nemusel jsem ji ani zamykat. Jakmile se k domu kdokoli podezřelý přiblížil, mí noví sousedé ho hnali pryč, protože dobře věděli, že pokud by se něco ztratilo, mohl by na ně padnout stín podezření.

Občas, když jsem přišel zkontrolovat práci, jsem se nestačil divit. „*Súsede, tady vám kluci sehnali nové okapy!*“ „*Súsedko moj milý, mám tu pro vás skvělé plynové topení*“ a tak dále. Tyto lákavé nabídky jsem rázně odmítal, i když bylo milé, že jeho synové při svých dobrodružných expedicích nemysleli jen na svou rodinu, ale i na milovaného souseda.

Jednou, když jsem přijížděl na chalupu, jsem už z dálky slyšel zpěv a z mého stavení se linul kouř a značný hluk. Silně jsem znejistěl a začal mít velké obavy z toho, co se na mé chalupě děje. Vběhl jsem na dvůr, a tam bylo asi tak 15 cikánů a cikánek s kytarami kolem ohně, který si rozdělali na betonové podlaze. Nešťastně jsem vykřikl: „Co to tu vyvádíte?“ Zpěv utichl a matka rodu mně zdánlivě nepochopitelnou situaci hravě vysvětlila: „*Náš tat'ka vám tu dělá fasádu, tak mu k tomu zpíváme, aby mu tu nebylo smutno!*“ A skutečně: Starý pán měl rozdělaný štuk a svižnými tahy hladítkem právě dokončoval další segment nové omítky...

Tak, jak se tato rodina objevila, zhruba po deseti letech zase zmizela. Snad se v nich probudily kočovné touhy dávných předků, snad už byl okolní kraj příliš vyrabován, zkrátka jednoho dne přesídlili jinam. Do domu se nastěhovala jiná rodina, školník z blízké školy s manželkou a dětmi, jejichž hodnotový žebříček se přece jen více podobal mému. Světe div se, nový otec rodiny je také vyučený zedník a jako školník ovládá devatero řemesel, a tak převzal štafetu tolik potřebných oprav mé chalupy. Něco se ale přece jen změnilo. Už neslyším cikánský zpěv a má chalupa už není nejtřeženějším objektem v širokém dalekém okolí.

Září 2018